

Musicals

De afdeling entertainment leek altijd apart van de rest te staan en niet alleen omdat het uitgebreid was. Collega's misten vaak de betekenis die zij toevoegden aan een Efteling bezoek. Het was meer 'die van entertainment, dat zijn van die vrijhulders die hun eigen ding doen'. De Efteling Zomeravonden in de jaren negentig brachten hier verandering in. Hier werd toentertijd aangeboden met een hoog shougehalte. Alle bekende artiesten uit die tijd stonden op het podium, verspreid door Efteling entertainment. Tijdens die Zomeravonden borrelde, het idee opom zelf grote shows te gaan maken. Het zaadje voor een Efteling Parkshow was geplant.

Entertainment heeft mij altijd een speciaal gevoel gegeven omdat ik wel zag wat het deed met onze bezoekers. Ik zag een onbetastbaar verlangenstuk van een bezoek aan de Efteling dus ik wilde daarin wel groter denken en groter aanpakken. In de jaren tachtig kende de Efteling al een Filèta Tropicana, een Zomeravondfestijn, Up with People en ook Brabantse wonden. Daarna bleef het een paar jaar stil. Tot we dus in 1989 een semi-permanente tent over het oude zwembad plaatsten. De eerste show die hier werd opgevoerd was van het internationale jongerengedezelschap Up with People. Later, in 1995 stond er een show van de Zwitserse illusionist Marco Tempest op het programma, maar al snel bleek dat dit geen succes was. Na amper een week werd de voorstelling alweer geschrapt. Ik baalde daarvan, want het was mijn entertainmentsvuurdoop als Parkmanager. Maar het niveau was echt berekend peil. De artiest omschreef het zelf anders: "En verkeerde plek en het verkeerde publiek." (Bron: Informagie (jaargang 7, nummer 3, jan/feb 1996). Gelukkig vulden Samson & Gert het Efteling Zomertheater de rest van dat seizoen.

Maar hoe nu verder? Ik vroeg aan de directie waarom wij ook niet, net als andere parken, een dagelijkse show hadden. Ik kreeg de tegenvraag "wat kost dat dan?" en mocht het gaan uitzoeken.

Entertainment was een attractie geworden

Ik nam contact op met Bob Boubier en zijn vrouw Maria More, die regelmatig straattheater en ander entertainment aan ons leverden. Ik had maar één eis.

Pin De Wonderlijke Eftelingshow

Met Jeroen Zwartjes in het decor van De Kleine Zeemeermin

de inhoud van de show moest verband houden met sprookjes en de Efteling. Zo ontstond uit een fijne samenwerking de eerste Efteling Sprookjesshow die in het seizoen 1996 en 1997 dagelijks meerdere keren werd opgevoerd. In het hoogseizoen wel zes keer per dag! In rap tempo kwamen de sprookjes van Roodkapje, de Indische Waterlelies en Doornroosje voorbij, met veel liedjes en veel dans. De aankleding was ook des Eftelings: het interieur van het Zomertheater was veranderd in een sprookjesbos. Entertainment was een attractie geworden! Het succes was zo groot dat de voorstelling werd uitgebracht op video voor verkoop in onze eigen souvenirwinkels. Kinderen kregen geen genoeg van de Sprookjesshow, die van mij dan in ieder geval. Voor mijn jongste dochter Nicole draaiden we de videoband grijs, en het liefst deed ze de hoks na. Kromgebogen met haar armpjes naar achter zette ze haar heksenlach op, hilarisch!

Het Zomertheater had sfeer maar het bleef af en toe behelpen

De Sprookjesshow was zo'n succes dat het een blijvende voorstelling werd met een telkens wisselend driekwint van sprookjes. Met externe acteurs en regisseurs. Er werd nog steeds gespeeld in de grote "zwembad-tent", waarin het goed warm kon

INVIJKPAGINA'S

Het theater was in bedrijf, maar we bleven dromen.

We hadden een geweldige zaal met veel capaciteit en een even zo grote foyer om bezoekers te ontvangen.

Waarom gaan we geen musicals doen? Ik weet niet meer

wie dit idee als eerste opperde, maar wel dat de Efteling en ik hier geen verstand van hadden. Ik geloofde er wel

meteen in, en je kon mij niet gelukkiger maken dan met een opdracht als deze. Nog steeds doe ik niets liever dan pionieren en samen met anderen van niets iets maken.

We hadden veel geleerd van de eerdere samenwerking met Samson en Gert en wisten dat ook hier hulp van buitenaf nodig was. Dus namen we weer contact op

met Gert Verhulst en Hans Bourlon, die inmiddels samen Studio 100 waren gestart. Er werd een afspraak

gepland en ik vroeg of Gert ons wilde helpen. Hij was enthousiast. Wat ik hem kon bieden was een theater waar hij gedurende een half jaar onafgebroken gebruik

van mocht maken. Toch leidde zijn enthousiasme niet direct tot zakendoen, zo makkelijk doe je geen zaken met onze zuiderburen. Het werd een spel waarbij ons

geduld aardig op de proef gesteld werd. Uiteindelijk wel met een mooi resultaat: we kregen de licentie van de musical Doornroosje, die al gedraaid had in theaters in

België en Nederland. De Efteling zou de marketing en sales doen, Studio 100 kreeg een x-percentages van de ticketverkoop. Dankzij Doornroosje werd het Efteling Theater een musicaltheater, geweldig!

Met Studio 100 draaiden we behalve Doornroosje (2003) ook De Kleine Zeemeermin in 2004 en de Efteling Sprookjesshow met Hans Christian Andersen in 2005, deze laatste ter gelegenheid van zijn tweehonderdste geboortedag. Het eerste jaar had Studio 100 de volledige regie in handen, maar de Efteling wilde en kreeg snel meer invloed op de inhoud. De oprichting van Efteling Theaterproducties was een feit en er werden contacten gelegd met andere productiebedrijven. Daaruit ontstond de musical Ti Ta Tovernaar die eind 2005, in samenwerking met V&V Entertainment in première ging.

Waarom Ti Ta Tovernaar?

Ti Ta Tovernaar was van lang geleden en bijna vergeten, ik was zelf een kind toen het op televisie kwam. V&V Entertainment bezat de rechten, en zij vonden de Efteling een geschikte plek voor een comeback. Dat was het ook, het publiek smulde ervan. Ik weet niet bij wie de musical meer aansloeg, bij de kinderen of de ouders, haha! We hebben toen de rechten kunnen kopen en er een eigen merk van gemaakt. Door de jaren heen kwam je Tika en de Grobbebollen regelmatig ergens in de Efteling tegen, en zelfs ook weer op televisie.

De musical Ti Ta Tovernaar gaat over Tika, die zich eenzaam voelt en meer wil leren van wat zich buiten haar luchtkasteel afspeelt. Samen met de Grobbebollen en Kwark gaat ze op pad en komt ze terecht in het Grobbedal, waar ze Grobbedalers, Grobelia en Grobbema ontmoet.

(Bron: Eftopedia)

Artiest Robbants dagblad (Efteling theater, 2012)

arrangement liep als een trein en zorgde voor 100% kamerbezetting in de winterweekenden. In de winter van 2007/2008 deden we hetzelfde met de musical Assepoester, met zangeres Do in de hoofdrol. We kenden haar nog van haar optredens een paar jaar eerder in de wachtrij bij Droomvlucht, en inmiddels was zij ook goed bekend bij het grote publiek.

Theater van het Zuiden

We leerden veel van onze professionele partners en we hadden zelf inmiddels ook sinds 2003 een expert in huis, Manager live entertainment & theaterproducties Jeroen Zwartjes. Het publiek was lovend over het theater en de voorstellingen, maar het was wel enkel Efteling publiek. We waren een Theater van het Zuiden maar ook een theater met een missie. We wilden graag gezien worden als landelijke speler met grote producties. Albert Verlinde, een van de V's van V&V Entertainment, stelde voor om de rondreizende productie Annie een paar maanden bij ons op te voeren. Dat werkte, bezoekers kwamen uit het hele land, en ook uit Vlaanderen. Annie is een familievoorstelling die nooit vervreemt, en daarom paste het dus goed bij de Efteling. Ook het hotel was er bij mee, het musical

Sound of Music met de familie Vugt

Entertainment, dacht de rechten nog in huis te hebben. Ik mocht een en ander bijloop van den Ende persoonlijk komen toelichten. Die heeft zelf via het management van The Sound of Music in New York tevergeefs geprobeerd deze licentie ergens anders te maken. Nika hield ons meer tegen, wij gingen The Sound of Music maken! Het was een mooie familievoorstelling die prima paste bij de Efteling en bij ons. We besloten er een open-eindvoorstelling van te maken, wat betekende dat we door zouden spelen zolang de kaartverkoop goed was. Uiteindelijk ontvingen we meer dan 250.000 gasten in 300 voorstellingen. Het was de perfecte opstap geweest naar landelijke bekendheid en we draaiden nu met op het hoogste niveau. Onze leerschool was klaar, vanaf nu gingen we het zelf doen!

Onze eerste eigen productie was Sprookjesboom de Musical. Er toerde eerder al een voorstelling van Sprookjesboom door het land, dus we wisten dat het concept aansloeg. Maar toch was de succesfactor voor ons niet vanzelfsprekend omdat de musical werd gespeeld met handpoppen. Kon het publiek daar doorheen kijken? Welke begeringen en technische problemen leverden deze voorstelling op? Het meest spannende was dat de voorstelling 'van ons' was.

Zelf dome bekende rivier dat we niet meer samenwerken met anderen aan gedaan. Maar onze inbreng en bemoediging was veel groter geworden, en nu werd ik samen met Fons Jurgens de producent. Zo maakten

we Kuemeltje (2010/2011) met Rick Engellies Theaterproducties en de musical Droomvlucht (2011/2012) met Joop van den Ende Theaterproducties. Aan Droomvlucht bewaar ik een speciale herinnering. Het was qua cast en budget onze grootste productie ooit, qua alles eigenlijk. Ton van de Ven was al gepensioneerd, maar ik betrok hem zoveel mogelijk bij de inhoud van het verhaal en de ontwikkeling van de productie. Droomvlucht en Ton van de Ven hoorden tenslotte bij elkaar. Tijdens de première stond ik in de coulissen, met Ton naast me. Hij had tranen in zijn ogen. Toen wist ik dat het goed was.

Het was de start van een waanzinnige tijd met mijn collega's Jeroen Zwartjes en Sandra in 't Groen (Hoofd Theaterproducties). We gingen terug naar de basis: een sprookjesfeer die paste bij de Efteling. Diverse producties, stuk voor stuk fantastisch, kwamen voorbij. Ik nam er een aantal in vogelvlucht: Klaas Vaak, Sprookjesboom, Pinokkio, de Gelaarsde Kat en de Sprookjesprokkelaar. Daar kom ik nog uitgebreid op terug.

Wat zou een kind nou het allerleukste vinden aan een musical? Zelf meedoen natuurlijk!

In mijn achterhoofd bleef altijd iets knagen; hoe kon de Efteling zich nou blijvend onderscheiden van andere theaters en producties. Na een bezoek aan de musical Oliver Twist in Londen, waar wel veertig jongtjes op het podium achter een lessenaarje zaten, wist ik het: Wat zou een kind nou het allerleukste vinden aan een musical? Dat is zelf mee mag doen natuurlijk! Bij onze productie zat niet iedereen hiernaar te wachten, want die zou ongetwijfeld extra productietijd en organisatie vragen. De Pabo, -opleiding voor lerar basisonderwijs, werd ingeschakeld voor de nodige